

Υπόθεση T-12/96

Agea Cova SA κ.λπ.
κατά
Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως
και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Αλιεία — Διατήρηση των θαλασσίων πόρων — Σύμβαση για τη μελλοντική πολυμερή συνεργασία στην αλιεία του Βορειοδυτικού Ατλαντικού — Ιππόγλωσσα (χάλιμπατ) Γροιλανδίας — Ποσόστωση αλιευμάτων για τον κοινοτικό στόλο — Προσφυγή ακυρώσεως — Απαράδεκτο»

Διάταξη του Πρωτοδικείου (τρίτο τμήμα) της 8ης Ιουλίου 1999 . . . . . II-2304

Περίληψη της διατάξεως

1. Προσφυγή ακυρώσεως — Φυσικά ή νομικά πρόσωπα — Πράξεις που τα αφορούν άμεσα και ατομικά — Κανονισμός 2565/95 για την παύση της αλιείας της ιππόγλωσσας Γροιλανδίας από σκάφη που αλιεύουν υπό σημαία κράτους μέλους — Προσφυγή εφοπλιστών και ενώσεων που εκπροσωπούν τα συλλογικά συμφέροντα των εφοπλιστών — Απαράδεκτη
[Συνθήκη ΕΚ, άρθρο 173, εδ. 4 (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρο 230, εδ. 4, ΕΚ)· κανονισμός 2565/95 της Επιτροπής]

2. *Ένσταση ελλείψεως νομιμότητας — Παρεμπόπτων χαρακτήρας — Κύρια προσφυγή απαράδεκτη — Απαράδεκτο της ενστάσεως [Συνθήκη ΕΚ, άρθρο 184 (νυν άρθρο 241 ΕΚ)]*

1. Είναι απαράδεκτη προσφυγή ακυρώσεως που ασκούν εφοπλιστές εγκατεστημένοι εντός κράτους μέλους κατά του κανονισμού 2565/95, για την παύση της αλιείας της ιπλόγλωσσας Γροιλανδίας από σκάφη που αλιεύουν υπό σημαία κράτους μέλους, με τον οποίο η Επιτροπή διαπίστωσε την εξάντληση της καθορισθείσας για το 1995 κοινοτικής ποσοτώσεως και ανακοίνωσε την παύση της αλιείας της ιπλόγλωσσας Γροιλανδίας στις ζώνες 2 και 3 της Οργανώσεως Αλιείας του Βορειοδυτικού Ατλαντικού (NAFO).

Πράγματι, ο γενικής ισχύος προσβαλλόμενος κανονισμός δεν αφορά τους προσφεύγοντες λόγω ορισμένων ειδικών χαρακτηριστικών τους ή λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που να τους εξατομικεύει, έναντι του εν λόγω κανονισμού, σε σχέση με οποιουσδήποτε άλλους επιχειρηματίες στους οποίους σκοπεύεται να έχει εφαρμογή.

Ειδικότερα, τη στιγμή της θεσπίσεως της επίδικης πράξεως, οι κοινοτικές αρχές δεν είχαν την υποχρέωση να λάβουν υπόψη την ιδιαίτερη κατάσταση των προσφευγόντων. Το γεγονός ότι το κοινοτικό όργανο που εκδίδει μια πράξη γνωρίζει τα πρόσωπα τα οποία αυτή ενδέχεται να αφορά δεν μπορεί να αποτελεί, αυτό καθαυτό, στοιχείο εξατομικεύσεως του ενδιαφερομένου ανεξάρτητα από την παράλληλη ύπαρξη μιας τέτοιας υποχρέωσης. Ομοίως, το γεγονός ότι οι προσφεύγοντες μετέσχαν με την ιδιότητα του συμβού-

λου της Επιτροπής στις διαπραγματεύσεις που προηγήθηκαν της εκ μέρους της επιτροπής αλιείας της NAFO θεσπίσεως ενός συνόλου επιτρεπομένων αλιευμάτων για την ιπλόγλωσσα Γροιλανδίας δεν είναι ικανό να τους εξατομικεύσει, διότι, πριν η Επιτροπή διαπιστώσει την εξάντληση της κοινοτικής ποσοτώσεως και ανακοινώσει την παύση της αλιείας, καμία διάταξη της εφαρμοστέας κοινοτικής ρυθμίσεως δεν επέβαλλε στην Επιτροπή να ακολουθήσει διαδικασία, στο πλαίσιο της οποίας πρόσωπα της κατηγορίας στην οποία υπάγονται οι προσφεύγοντες θα είχαν το δικαίωμα να διεκδικούν ενδεχόμενα δικαιώματα ή ακόμα να ζητούν να εκφράσουν την άποψή τους, όσον αφορά τον καθορισμό του διαθέσιμου για την Κοινότητα συνόλου επιτρεπομένων αλιευμάτων για ορισμένα συγκεκριμένα είδη ιχθύων στο πλαίσιο της συμβάσεως NAFO.

Επιπλέον, οι οικονομικού χαρακτήρα επιπτώσεις σε βάρος των συμφερόντων τους που επικαλούνται οι προσφεύγοντες δεν τους εξατομικεύουν αισθητά σε σχέση με οποιονδήποτε άλλο επιχειρηματία τον οποίο αφορά ο προσβαλλόμενος κανονισμός, καθόσον αυτός, τελικά, δεν έθιξε ειδικά δικαιώματά τους.

Είναι επίσης απαράδεκτη προσφυγή ακυρώσεως κατά του ίδιου κανονισμού την οποία ασκούν τρεις ενώσεις εκπροσωπούσες τα συλλογικά συμφέροντα των εφοπλιστών. Πράγματι, μια πράξη η οποία θίγει τα γενικά

συμφέροντα μιας κατηγορίας πολιτών δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αφορά ατομικά, κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο; ΕΚ), ένωση συσταθείσα για να προωθηθεί τα συλλογικά συμφέροντα της κατηγορίας αυτής, οπότε η ένωση αυτή δεν νομιμοποιείται να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως στο όνομα των μελών της όταν τα μέλη αυτά δεν νομιμοποιούνται ατομικώς προς τούτο.

Ναι μεν η ύπαρξη ιδιαιτέρων περιστάσεων, όπως ο ρόλος μιας ενώσεως στο πλαίσιο διαδικασίας που οδήγησε σε έκδοση πράξεως υπό την έννοια του ως άνω άρθρου, μπορεί να δικαιολογεί το παραδεκτό προσφυγής ακυρώσεως ασκηθείσας από ένωση της οποίας τα μέλη δεν αφορά άμεσα και ατομικά η πράξη αυτή, ιδίως όταν

η εν λόγω πράξη επηρέασε τη διαπραγματευτική θέση της ενώσεως, όμως, κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει όταν η προσφεύγουσα ένωση δεν ενήργησε με την ιδιότητα του διαπραγματευτή, ιδιότητα την οποία είχαν μόνον τα συμβαλλόμενα μέρη, και η σχετική ρύθμιση δεν αναγνωρίζει υπέρ αυτής κανένα διαδικαστικής φύσεως δικαίωμα.

2. Η παρεχόμενη από το άρθρο 184 της Συνθήκης (νυν άρθρο 241 ΕΚ) δυνατότητα του ενδιαφερομένου να επικαλεστεί το ανίσχυρο κανονισμού ή πράξεως γενικής ισχύος που αποτελεί τη νομική βάση της προσβαλλομένης πράξεως εφαρμογής δεν συνιστά αυτοτελές μέσο έννομης προστασίας και μπορεί να ασκείται μόνο παρεμπιπτόντως. Αν δεν υπάρχει δικαίωμα ασκήσεως κυρίας προσφυγής δεν μπορεί να γίνει επίκληση του άρθρου αυτού.